

Thú Coi Phim Thời Đi Học - Nguyễn Hoàng Quý

THÚ COI PHIM THỜI ĐI HỌC

Anh bạn tôi, nhà nghiên cứu Hán Nôm và các di tích cổ địa phương nơi anh sống như một nhà điếu dã, đã nghị tôi viết một stt về các rạp chiếu phim (rạp ciné) tôi thường coi thời chúng tôi cùng học ở Huế. Thấy vui vui và tôi sẽ kể lại cho bạn nghe như chuyện đời xưa.

Tôi tiếp xúc với các rạp chiếu phim từ khi học ở Đà Lạt sau Mậu Thân 1968. Hồi đó, thành phố hoa này có 3 rạp: Ngọc Lan, Hòa Bình và Ngọc Hiệp. Không đi thường xuyên hàng tuần hay hai tuần như Huế sau này mà chỉ chọn rạp và phim đáng coi. Chọn rạp cũng giống như chọn nhà xuất bản mà mua sách thì ở Đà Lạt, rạp Ngọc Lan với anh em tôi là rạp “danh giá”, luôn chọn phim giá trị, rạp Hòa Bình chiếu phim phổ thông và rạp Ngọc Hiệp chuyên phim Tàu, phim Ấn Độ. Do vậy, tôi luôn mê Ngọc Lan và thường coi ở đó.

Ở Huế có 4 rạp: Hưng Đạo, Tân Tân, Châu Tinh và Z96. Ba rạp đều cách chọn phim như nhau nhưng Hưng Đạo chỉ rộng rãi, đẹp và thoải mái hơn hai rạp kia, Z96 thì nghèo và phim... tệ! Tất nhiên, đây chỉ là nhận định chủ quan của tôi và bạn bè ngày ấy.

Ở Đà Nẵng, mỗi lần có dịp về, tôi thường coi ở rạp Kinh Đô trên đường Độc Lập gần Air Việt Nam; Trưng Vương trên đường Hùng Vương; chưa hề coi phim ở rạp Kim Châu (Độc Lập), Lido ở gần nhà lưu niệm cụ Phan Chu Trinh ngã năm và Tân Thanh (Chợ Cồn) bao giờ. Lý do cũng chỉ là chuyện các rạp họ chiếu phim gì. Các rạp chiếu phim trước 1975, ngoài áp phích (affiche) treo ngay ở trước rạp còn treo quăng cáo cho phim sắp chiếu ở các nơi đông người trong thành phố với chừng 5 – 10 bức rộng khoảng 60x100cm. Các bảng quăng cáo

này do những họa sĩ chuyên nghiệp vẽ vội vàng với màu nước vì sẽ bỏ đi sau khi phim chiếu xong. Ngoài ra có những affiches lớn hơn do chính hãng phim in màu, có bức có hình tài tử cao bằng cỡ người thường đặt ngay gần phòng vé.

Tất cả các rạp, trước giờ chiếu (hoặc trước đó) thường phát cho khán giả tờ chương trình, giới thiệu tài tử và tóm tắt truyện phim thường gọi là pogram (programme). Tôi thích giữ lại những tờ này để khi nhớ đến tên phim, có cách nhớ nội dung nhưng qua thời gian, di chuyển nơi ở và chiếu tranh loạn lạc nên mất mát nhiều, chỉ còn giữ lại một ít. Vừa rồi, vợ anh bạn nhận tin xin vài tờ để cho con trai là một Kiến trúc sư biết. Tôi tìm ngay và chụp hình ít tấm gửi cho bạn. Tôi cũng hẹn nếu có địa chỉ, tôi sẽ gửi tặng cháu vài tờ. Nghe rằng “cháu là tip người hoài cổ”. Có lẽ thú vị vì không ngờ sau 54 năm, tôi vẫn giữ được những tờ programmes này nên anh để nghị tôi viết lại.

Những người thích coi phim ngày xưa được gọi là “dân ghiền phim” hay “con ma ciné”. Tôi không nghe ai nói vậy dù tôi rất mê phim. Tôi thường không bỏ qua những phim kinh điển và nổi tiếng hoặc được giới thiệu trước với những tài tử mình mến mộ, từ những tên tuổi như Liz Taylor, Gina Lollobrigida đến Charles Bronson, Omar Sharif, từ Brigitte Bardot đến Paul Newman... Và chúng tôi vẫn nói đùa với nhau khi đọc một loạt tên tài tử như phù thủy đọc thần chú: “Jeanne Morreau, Brigitte Bardot, Fernando Sancho”. Thủy tôi thường coi phim, kể cả phim không hay, chỉ tôi than phiền, “Vì sao em coi cả những phim người đã coi trước chê dở?” Tôi nói nếu tìm ra điểm dở của nó thì mình hay. Chỉ chịu.

Đi coi phim có lần tôi cũng bị móc bóp ở rạp Tân Tân – Huế vào hôm trời mưa lạnh, mặc cả pardessus bên ngoài vẫn bị mất ví trong đó có ít tiền và giấy tờ. Về sau cảnh sát Đông Ba mời tới lấy cung, để hỏi tôi có “cung cấp giấy tờ cho bọn ăn trộm?”. Tôi chìa tờ có mất, họ trả lại giấy tờ mình mất chưa kịp xin lại. Có nhiều kỷ niệm khó quên trong

“thiên cạ sự” vạ phim ậnh này. Đêm trước ngày thi môn cạ thậy Lê Khậc Phò, vị giáo sư mà không có sinh viên nào không lo lậng, tôi và anh bạn thân nay đã qua đời là Hoàng Văn Tôn cùng đi coi, không may lại gặp thậy cũng đang chuậ bị vào rạp Tân Tân. Thậy ngạc nhiên và hậi ngay sau khi chúng tôi chào: “Mai đi thi mà anh Quý và anh Tôn cũng đi coi phim sao?”. Túng kậ, tôi đáp bừa: “Thừa thậy, em đi coi đậ thư giãn và tìm cậ hứng thậy à”. Thậy chịu!

Dân ghiậ phim thường có khuynh hướng tìm hiậu phim sẽ vậ các rạp ậ thành phậ mình, sập tới là phim gì vì thông thường phim sẽ tuậ tự từ SG ra đậ Huậ. Do vậy, khi biật phim Docteur Zhivago ra đậ Đà Nậng, từ Huậ tôi đã vậ đậ coi trước mọi người. Không ngờ lúc đó Cha Phương cho thi ngay môn ngài vừa dạy xong, may có anh bạn cùng lớp giúp... làm bài hộ! Chuyện này nhiậu người biật và tôi bị phậng vậ nhiậu lậ ậ hành lang Văn khoa mậ ngày sau đó! Riêng phim Love Story thì chúng tôi coi ậ Hội Việt Mỹ khi biật ậ đó sập chiậu cho những độc giậ giới hạn cạ Hội và mãi mậ tháng sau mới chiậu ậ rạp.

Các rạp có lúc chiậu thường trực, liên tục, vừa hật phim lại bật đậu chiậu lại gọi là “permanent” hoặc chiậu xuậ trong ngày tùy phim và tùy rạp. Dù chiậu permanent (thường trực) như ậ rạp Ngọc Lan Đà Lạt thì chúng tôi vậ chờ đậ khi hật phim, khách lục tục kéo ra thì mình mới vào xem đậ theo dõi từ đậu. Các rạp chiậu xuậ thường gậ hật xuậ tậi là không soát vé vào, nhiậu người không có tiận mà mê phim thường đợi đậ lúc này đậ vào coi cộp, dù chậ là phậ cuậi! Tuy vậy, vậ nói dỏc với bạn bè là “Tau coi phim thậ cạ!”. Các rạp bán vé theo hạng, hạng đậ tiận ngậi xa màn ậnh nhật và ít tiận ngậi... sát màn ậnh!

Thời chúng tôi, phim HongKong cũng luôn hập đậ khi có những tài tậ nậi tiậng như Vương Vũ, Khương Đại Vệ, La Liệt xuậ hiện. Minh tinh nậi tiậng đẹp, diậ xuậ hay ngày ậy là Trịnh Phậi Phậi. Một lậ nghe rạp Hưng Đạo chiậu phim có Trịnh Phậi Phậi đóng, tôi và bạn Tôn không thậ không mua vé

vào coi dù đang gào bài thi. Khi Trịnh Phôi Phôi xuất hiện xong là chúng tôi đứng dậy đi vào nhà học bài tiếp! Lại nhớ hồi học địa lý với thầy Phò, thầy kể chuyện mặt trái của các phim trường. Khi thực hiện phim cao bồi ở Ý, không tìm được ngoại cảnh sa mạc, nhà làm phim phải giải quyết bằng cách cho trải cát trên mặt bằng rộng. Khi ngựa chạy qua, vết chân ngựa làm tróc lớp cát để lộ ra bên dưới màu đất đen!

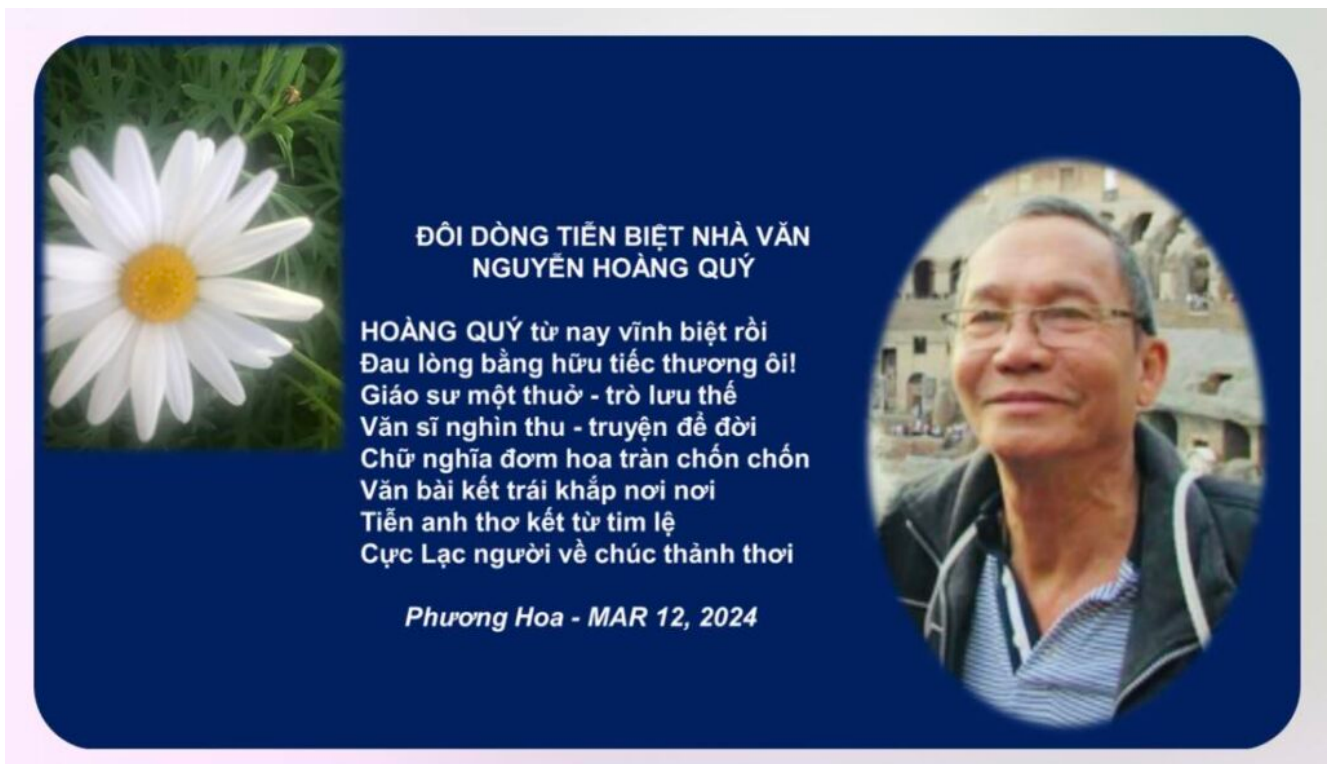
Khi đến xứ Cờ Hoa hồi giữa năm 2019, tôi được thăm San Francisco, Los Angeles, Maryland, Florida... thăm phim trường Universal ở Orlando, MGM ở Maryland. Đặc biệt may mắn là được đưa cháu đến đi thăm phim trường Hollywood ở Los Angeles một ngày, ở đó, xe của Hollywood chỉ có đoạn đường dài vài cây số và coi những ngoại cảnh thu thập để dựng các phim cao bồi, phim hồi tặc, phim mô tả những trận lụt ngày xưa và cả phim Harry Potter sau này. Đó là một trong nhiều tour khó quên ở đây. Hai bên đường đi thấy các tấm bảng giới thiệu những phim từng danh từng chiếu hàng năm của một thời. Tất cả gợi lại cho mình nhớ rập, nhớ phim, nhớ bè bạn ngày xưa!

Nhớ lại chuyện coi phim ngày xưa là nhớ về vùng trời kỷ niệm đã thương thời đi học với những thành phố mình sống, những người bạn thân một thời, những kỉ niệm về các vùng đất xa lạ và tình trạng xã hội ở những nơi các sự kiện trong phim diễn ra. Những hiểu biết từ phim đã giúp tôi giàu thêm kiến thức, có thêm nhiều bạn mới mà tôi thích về phim của họ gần gũi với mình. Tất cả là một thứ hành trang đem theo trong hành trình làm người rất khó quên được và sống dậy mỗi lần có một nhắc nhở.

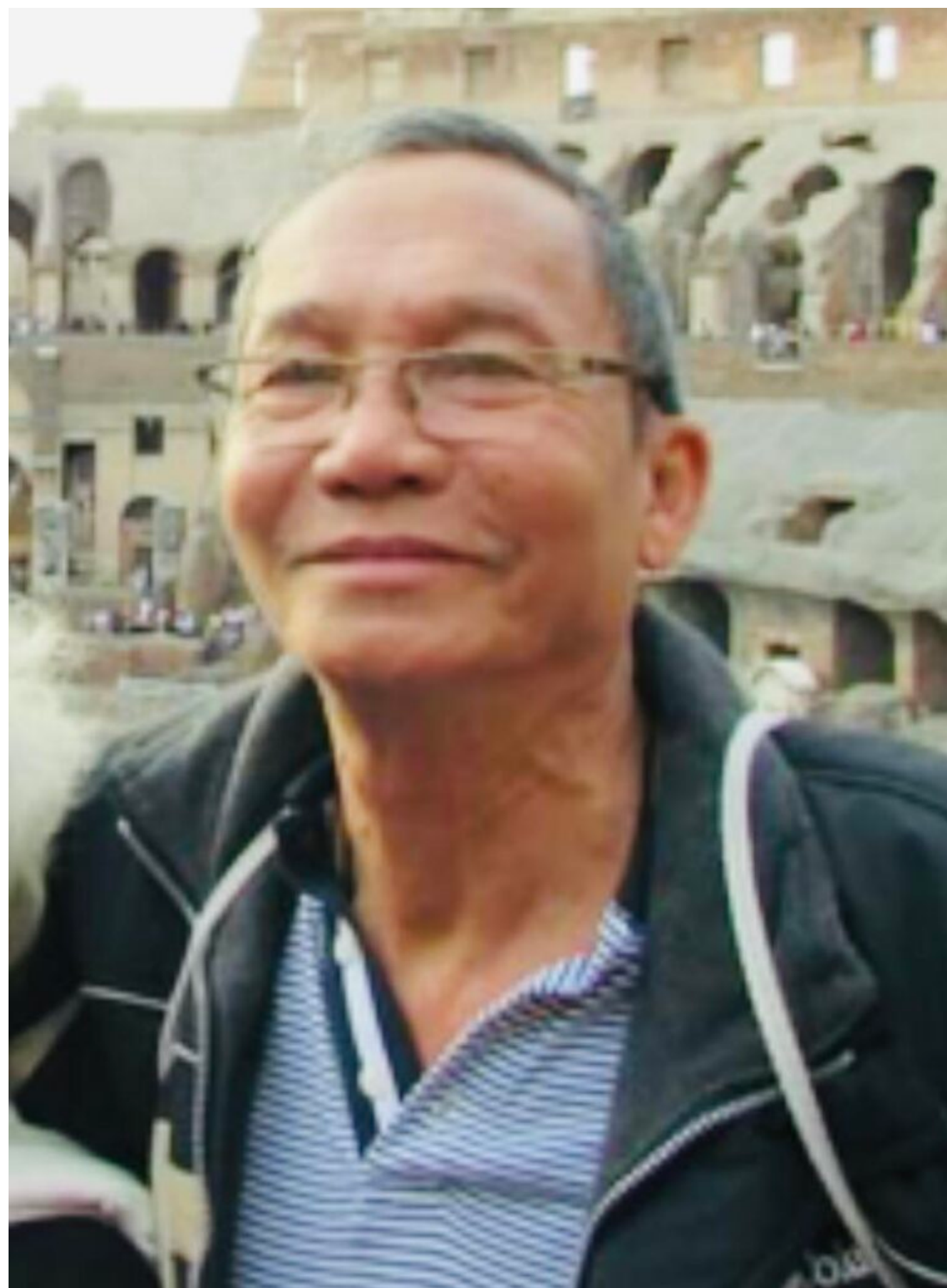
Cám ơn cuộc đời, cám ơn những cuốn phim tôi đã được coi với rất, rất nhiều kỷ niệm theo cùng.

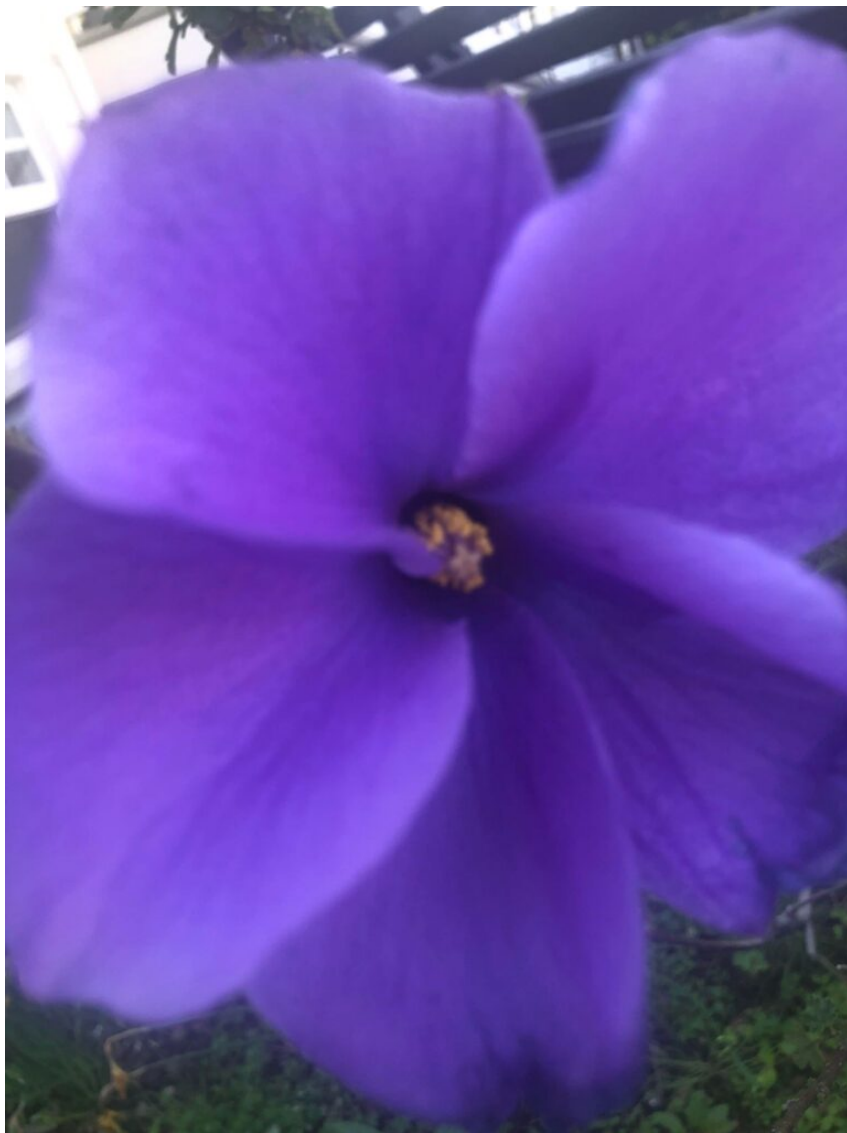
Nguyễn Hoàng Quý

**VTLV VÔ VÙNG THƯƠNG TIẾC NHÀ
VĂN THÂN HỮU NGUYỄN HOÀNG
QUÝ. Anh Ra Đi Để Lại Núi
Bùn Lớn Cho Bao Người. KÍNH
MỜI ĐỌC BÀI VIẾT GẦN ĐÂY NHẤT
CỦA ANH: Roma/La Mã - NGUYỄN
HOÀNG QUÝ**

**VTLV THÀNH KÍNH PHÂN ƯU CÙNG GIA ĐÌNH VÀ BẰNG HỮU NHÀ VĂN
NGUYỄN HOÀNG QUÝ**

MỜI ĐỌC NHỮNG CHIA SẺ TIẾC THƯƠNG NHÀ VĂN NGUYỄN HOÀNG QUÝ

VĨNH BIỆT THẦY GIÁO NGUYỄN HOÀNG QUÝ

Sáng nay, con đã rất bất ngờ khi biết tin Chú đã vĩnh viễn ra đi vào ngày 06 Tết Giáp Thìn khi mùa Xuân vẫn còn vương đầy trong ngôi nhà bình yên và ấm áp tình người của Cô Chú. Dù chỉ biết Chú qua FB và chưa lần nào có dịp được gặp gỡ Chú ngoài đời nhưng khi biết tin Chú mất, con đã vô cùng bàng hoàng và sốc sốc, húng chi là gia đình và những người thân của Chú đang phải trải qua một nỗi đau mất mát quá lớn.

Qua những trao đổi trên trang cá nhân của mình, Chú Nguyễn Hoàng Quý không chỉ là một người chồng, người cha mẫu mực của

gia đình, Chú còn là một Thầy Giáo chân chính có nhiều kiến thức sâu rộng. Với phẩm chất khiêm tốn và cách sống chân thành tận tụy, Chú được nhiều thế hệ học trò và bạn bè FB quý trọng và kính nể. Dù đã về hưu nhưng Thầy giáo Nguyễn Hoàng Quý vẫn luôn thao thức trăn trở cho thời cuộc với một tình yêu đất nước sâu sắc.

Con thật may mắn khi đã có một người bạn lớn như Chú luôn đồng hành và đồng cảm với những bài viết của con. Con sẽ không bao giờ quên những dòng tin nhắn thăm hỏi và động viên con rất chân thành của Chú. Con nhớ có một lần, con đã đăng bài viết về một vị sư đi bán bánh chay dạo tại Nha Trang để giúp Chùa có thêm thu nhập trang trải chi phí hoạt động và nuôi thêm một số trẻ em mồ côi, có hoàn cảnh cơ nhỡ. Chú sau đó đã nhận tin cho con và nói rất cảm động về nội dung bài viết. Chú còn hứa sẽ đến ngôi Chùa này để gặp trụ trì và để con có thêm tư liệu mới viết bài. Chú hứa và đã luôn giữ đúng lời hứa của mình với tất cả trách nhiệm, sự uy tín và phẩm chất thiện lương hiếm có trong cõi mạng xã hội vốn dĩ phức tạp và xô bồ.

Mới Tết Giáp Thìn này thôi, Chú còn tag tên con trong status chúc Tết của Chú.

Cách đây 4 ngày Chú vẫn còn tương tác và trả lời các comment trên FB, Chú vẫn còn đang nhiệt huyết lên kế hoạch gặp mặt bạn bè cựu sinh viên trường Lương Văn Can – Huỳnh Thúc Kháng sau Tết ...

Chú là sự kết nối giữa mọi người mà giờ đây Chú đã rời xa...

Ai nói FB là ảo còn với con những gì Chú đã sống và thể hiện trên mạng đều rất chân thật. Một người bạn lớn trên FB dù con chưa hề gặp mặt nhưng sự ra đi bất ngờ vĩnh viễn của Chú lại làm con rơi nước mắt...

Chú ra đi và sẽ để lại một khoảng trống vô hình khó có thể lấp đầy cho gia đình và những người bạn luôn thương kính Chú.

Con xin gửi lời chia buồn sâu sắc đến gia đình Chú, đặc biệt

là đợc cô Hoang Thi Kim Ngan, người Vợ mà Chú luôn kợ cận và luôn nhắc đợc với sự trân trọng yêu thương. Con mong Cô cợ gợng giữ sức khỏe và giữ tinh thần vững vàng đợc sớm vượt qua nỗi đau mất mát lớn lao này. 🙏 🙏

Nguyện cầu linh hồn Thợy Giáo Nguyễn Hoàng Quý đợc an nghỉ nơi vĩnh hằng. Thành kính phân ưu cùng gia quyến. 🙏 🙏 🙏

Một người bạn nhợ trên Facebook

Cậu Bợy ời,

Nợu như cậu biợt rằng những bà chị già cợa cậu, đám cháu cợa cậu đã biợt chợp chạy xe trong đêm đợc vô với cậu – khi vé máy bay hay vé tàu đợc mua vào những ngày Tết là điợu không thợ ... có nằm mơ con cũng không thợ nghĩ là cậu đã biợ cuộc chơi, biợ tụi con mà đi...

Những đứa cháu ruột, cháu dâu, cháu rợ U70, U60 cợa cậu, với vô sợ nợp chân chim, nợp nhăn trên mặt, có vợ như đợc kính nghiêm đợc sát phạt thương trường, đợc bợn lĩnh đợc điợu khiợn mọi cuộc chơi, đã choáng váng, xơ xác khi mất cậu...

Cậu biợt không, đôi khi cậu như một cây gậy, một chợ dựa vô hình cho anh em tụi con trong hành trình cuộc đời ngợn ngợi nhưng cũng dài dằng dặc này... Cậu Cợ, Mạ con, Dì Năm thực sự tê liệt, suy sụp khi mất cậu...

Với gia đình nhợ cợa cậu, vĩnh viễn không có gì bù đợp nỗi sự đau đớn và mất mát cợa mẹ và gia đình các em... tụi con thực sự tri ân tợm lòng cợa bà con họ hàng, dòng tộc, các cô, chú, cậu, dì, anh chị, em, cháu từ khắp các miợn đợc nước, các tình thân, yêu, quý, từ nước ngoài đã thương quý và đau xót khi cậu ra đi... và cũng vạn lợn tri ân đợc bạn bè, đợc ngàn ngàn cựu học sinh cợa cậu mẹ... và còn với bao nhiêu mợi quan hệ xa gợn mà gợn 75 năm sợng, cậu đã yêu quý, đã tận tụy với tợc cợ, vợ tợc cợ...

Cậu cũng không bao giờ nghĩ cậu sẽ vĩnh viễn không có mặt trong hội khoá bạn bè cựu sinh viên Lương văn Can- Huỳnh Thúc Kháng sắp tới của cậu, mà con nhớ cậu đã rất hân hoan, rất hạnh phúc khi nói vớ... Cậu mất rồi, đám cháu của cậu vớ sẽ tiếp tục bước tiếp nhưng giữa những cuộc vui, những nói cười, là nỗi trống hoang hoác trong lòng tụi con, mà đâu đó trên những chặng đường đời, là một sự trống vắng kinh khủng đó cậu... chớ dứt tọt cớ những cuộc vui tung bừng khi cậu vớ nhà, vĩnh viễn đám con cháu không còn mong đợi ngày cậu vớ đợ mà đón, tiếp....

75 năm, cậu đã sống rất NGƯỜI, với tình thương, sự tận tụy dành cho mọi người, với sự uyên bác, với một tâm kiớ thức mà đám cháu tụi con không vớ tới được... dù muớ hay không tụi con cũng phớ chớp nhận sự mất mát này... dù đau đớn bao nhiêu đi nữa tụi con cũng phớ chớp nhập chia li là điớu không thớ tránh khớ... nhưng anh em tụi con thật sự thớ nỗi đau mất mát người thân như thớ nào!

Đường vớ của tụi con thăm thớ xa, thăm thớ buồn, thăm thớ lệ rơi... rứa mà cậu đành....

Cháu của Cậu Nguyễn Hoàng Quý

THƠ GỚ THỚY

Gớ thớ lại vòm chiớu chớ nhật

Nơi lưu giữ ân tình một thuớ

Giờ đây ghi lại dớu bụi mờ

Xin trớ lại dòng sông sớ lịch

Người lái đờ chèo lái thân thương

Vợ kính tiớ người lớ sau cuớ

Vớ lại nơi đợ mẹ thiêng liêng

*

Mình Thư vọng bái

Cậu Bý ơi,

Hôm nay là thật thứ ba của cậu.. con đã xin phép người viết đưa bài này lên- như một nén tâm nhang gửi cậu ... ở một nơi nào đó, thông dong và bình yên, con chắc cậu sẽ đọc, sẽ vui và hạnh phúc với những tình cảm yêu quý của rất nhiều người dành cho cậu, những ân tình cậu đã gieo rồi gặt giữa đời... những người thân yêu, những đứa cháu của cậu, vụn nhói buốt, vụn những giọt nước mắt lặng lẽ khi nhớ cậu... không thể thay đổi, không thể làm bất cứ một điều gì được nữa cho cậu, khi cậu đã ra đi... cảm ơn em Hoa Kim Duong đã dành cho cậu chị một tình cảm rất ĐẸP...

ĐỀU XUÂN ...ĐẾN THĂM NHÀ CẬU 7

Thật rồi con cũng đến được địa chỉ 96 – Nguyễn Trãi – Diên Khánh – Khánh Hòa sau 12 tiếng đồng hồ lái xe ngược xuôi trên quốc lộ 1A ngày mùng 7 tết. Cờ tang và những vòng hoa nhật nhòa trong ráng chiều. Cậu ở đây, tinh tươm bên lẵng hoa Cẩm Chương màu hồng rất đẹp. Cô Quy, Mợ, Na, Tý, cháu của Cậu và cả những học trò của cô Quy đều có mặt đây đây... vậy mà Cậu nằm im, không chịu ra tiếp khách giúp Mợ, không chịu giúp Mợ một tay... đã biết Mợ cần hỗ trợ ... mà sao Cậu không nói gì rồi lặng yên nằm xuống.

Con đã xuống bếp, ngồi bên chiếc bàn ăn, nơi mà Cậu khoe ai cũng khen khi ưu tiên sắp phòng bếp trước tiên vào năm 2021, con đứng nhìn ra khoảng sân phía sau, những quai Cóc xanh non trĩu quai ở góc hàng rào, bên hông nhà những cây Thiết Mộc Lan vụn xanh nhờ Cậu chăm sóc chu đáo. Ngồi nhìn bộ móc khóa Cậu sưu tầm treo trên tường, những bức hình của Cậu Mợ, của các cháu mà lòng con quặn thắt. Con ân hận vì trong lòng đã lên kế hoạch đến thăm Cậu Mợ mà không báo trước để bất ngờ... Thì bây

giờ con đã đến, có cả con trai cả con nữa... vậy mà Cậu chỉ nằm đó không nói, không cười, không hỏi thăm chi cả. Đúng là Cậu đã bỏ cuộc sớm quá. Dù biết rằng CHỈ CÙNG NHAU ĐI MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG là quy luật, con đã không khóc thương bị lụy khi biết tin mà ngược lại đã rất vững vàng quay xe, bình tĩnh hết để mong sớm đến nhà Cậu để tìm mình trong những hồi ức tươi đẹp về Cậu.

Một đêm về lại Diên Khánh, sáng sớm đi dọc con đường bên bờ sông Cái – con đường mà Cậu đi bộ vào sáng sớm mỗi ngày, đường Nguyễn Trãi có nhiều quán ăn sáng, nhiều món ngon như chị Hằng từng rủ rê cùng nhau đến nhà Cậu để ăn, để tám..., nhưng bây giờ thì hai chị em cùng thốt lên “KHÔNG TIN LÀ CẬU ĐÃ MẤT” và để những giọt lệ tuôn trào.

Trước khi rời khỏi Diên Khánh, con bước lên những bậc tam cấp bằng gỗ để lên gác, con muốn thăm quan nơi Cậu làm việc, nơi lưu giữ DƯ CHÂN QUA cả đại gia đình và cuộc đời Cậu, con đã nhìn thấy những quyển sách được bọc trong nilon cẩn thận để trên kệ sách – những quyển sách mà con sẽ mượn đọc khi nghỉ hưu như lời nói bông đùa năm nào. Khi chia tay, con cảm bàn tay gầy guộc cả Mẹ và Na nói rằng Cậu sẽ không mất đi trong tâm tư lòng của chúng ta, Cậu sẽ ở bên để động viên, để khuyên răn và truyền năng lượng tích cực, trao yêu thương đến tất cả mọi người, bởi Cậu là NGƯỜI UYÊN BÁC- LÀ NGƯỜI NAM CHÂM!

Vĩnh biệt Cậu!

con phải đi thôi, phải về lại Đà Nẵng, tại Cậu không đón con, không tiễn con thì con phải về, con sẽ không chờ thời khắc lúc 15 giờ ngày 18 tháng 2 năm 2024 (nhằm ngày mùng 9 tết năm Giáp Thìn), con đi qua những tiệm thuốc đóng cửa hôm nào, những con đường đã lưu DƯ CHÂN QUA của Cậu mà trong lòng tràn ngập lòng biết ơn!

Cảm ơn cuộc đời cho con được gặp Cậu, được kết nối với mọi người trong đại gia đình của Cậu Mẹ, để khi Cậu nằm xuống, con vẫn được bao bọc ấm áp trong tình thân của các Anh Chị nhà Cậu Cả, Cậu Hai, đặc biệt là Cô Quy, Cô Ba, Các Dì và Cậu của Na,

Tý ...

Biết rằng sẽ chông chênh trong khoảng thời gian dài phía trước, nhưng con và mọi người sẽ quen dần với sự thiếu vắng của Cậu, sẽ mạnh mẽ và kiên cường, sẽ làm những việc thiện đẹp trong lòng bình an như Cậu đã từng sống và chia sẻ.

Con và mọi người sẽ đọc những tác phẩm của Cậu trên Tương Tri, Trữ hoặc Diên đàn Lương Văn Can – Huỳnh Thúc Kháng, đặc biệt là Hội khóa sắp đến tổ chức ở Nha Trang.

Tạm biệt ngôi nhà thân thương của Cậu với lời cầu nguyện “*Hãy an nghỉ Cậu nhé*”.

Con tin rằng ở thế giới bên kia những điều tốt đẹp luôn đến với Cậu, bởi khi còn sống Cậu đã sống RẤT ĐẸP!

Đà Nẵng,
ngày 18 tháng 2 năm 2024

Cháu Dương Thị Kim Hoa

THƠ THÁI NỮ LAN

Anh Quý và Lan

Cái băng aid không đỡ khó năng

Đã dần qua đại dương

Hai phương trời cách biệt

Nhiều chục năm mất dấu

Mới tìm lại được nhau

4 năm qua Anh thành người anh/

người bạn lo cho em

Từ khi a Thái cõa L ra đi

8 năm rồi

Anh Q Thăm hỏi dẫn dò ...

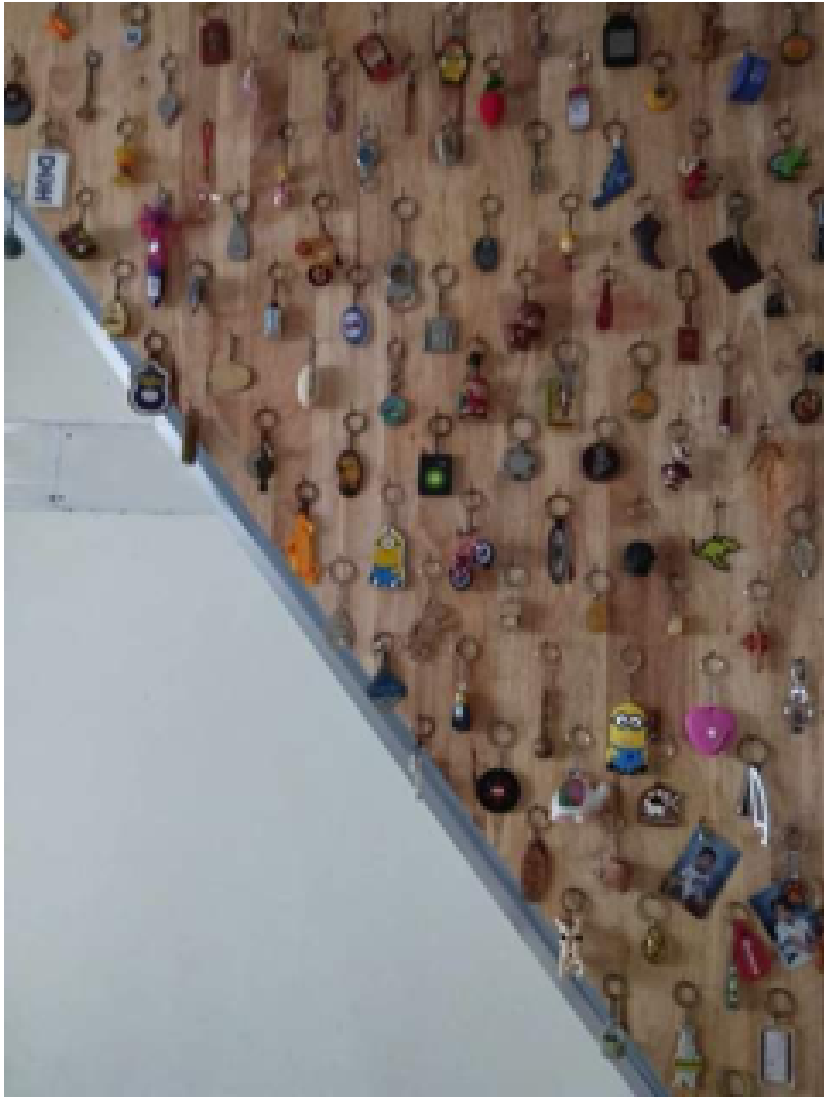
Đùng một cái ! Im hơi !

Buồn quá chị ơi!

Thái Lan

Nguyễn Hoàng Quý và – Keychain Collection, anh ấy vừa gòn xong hôm Dec 2023, trước khi là bõ cõi đời.

Từ nay mãi mãi không thấy nhau

“

Đang là Mùa Xuân chứ có phải mùa thu đâu Quý ?

Mùa Xuân tươi đẹp mà , sao Quý lại hát một khúc ca buồn nhất trong Bài ” **Mùa Thu Chết** ” rứa Quý hè ?

Tôi mừng 2 Tết bạn gọi điện thoại , cuộc điện thoại đầu tiên trong năm mới và cũng là cuộc điện thoại cuối cùng trong cuộc đời .

Chị ” nghe ” thôi như bình thường , sao lần này bạn không chịu , bạn bắt mình phải video call . Khuôn mặt bạn hiện lên trên màn hình chiếc điện thoại Iphone , với nụ cười rạng rỡ . Bạn khoe những nhành hoa mùa Xuân nhà mình . Rồi bạn nói qua chuyện Hội khoá sắp tới , bạn nói ” N dứt khoát phải đi ” ,

khi thấy mình còn ngòn ngọt . Bạn nói thêm sẽ không còn lòn nào nữa đâu . Lời nói như một điếm tiên tri . Chuyền máy cho Kim Ngân . Ngân vịn yêu đời , lạc quan dù sau một năm dài điếu trị . Cò hai đếu tươi tòn như Mùa Xuân , chuyền cho mình thật nhiếu năng lượng . Vậy mà ...

Mùa Xuân , không phải Mùa Thu chết, mà vịn có một khúc hát ghen lòng . " *Từ nay mãi mãi mãi không thấy nhau* " .

Vĩnh biệt Hoàng Quý .

Chia sẻ nỗi đau , nỗi mất mát không gì bù đắp được với Kim Ngân .

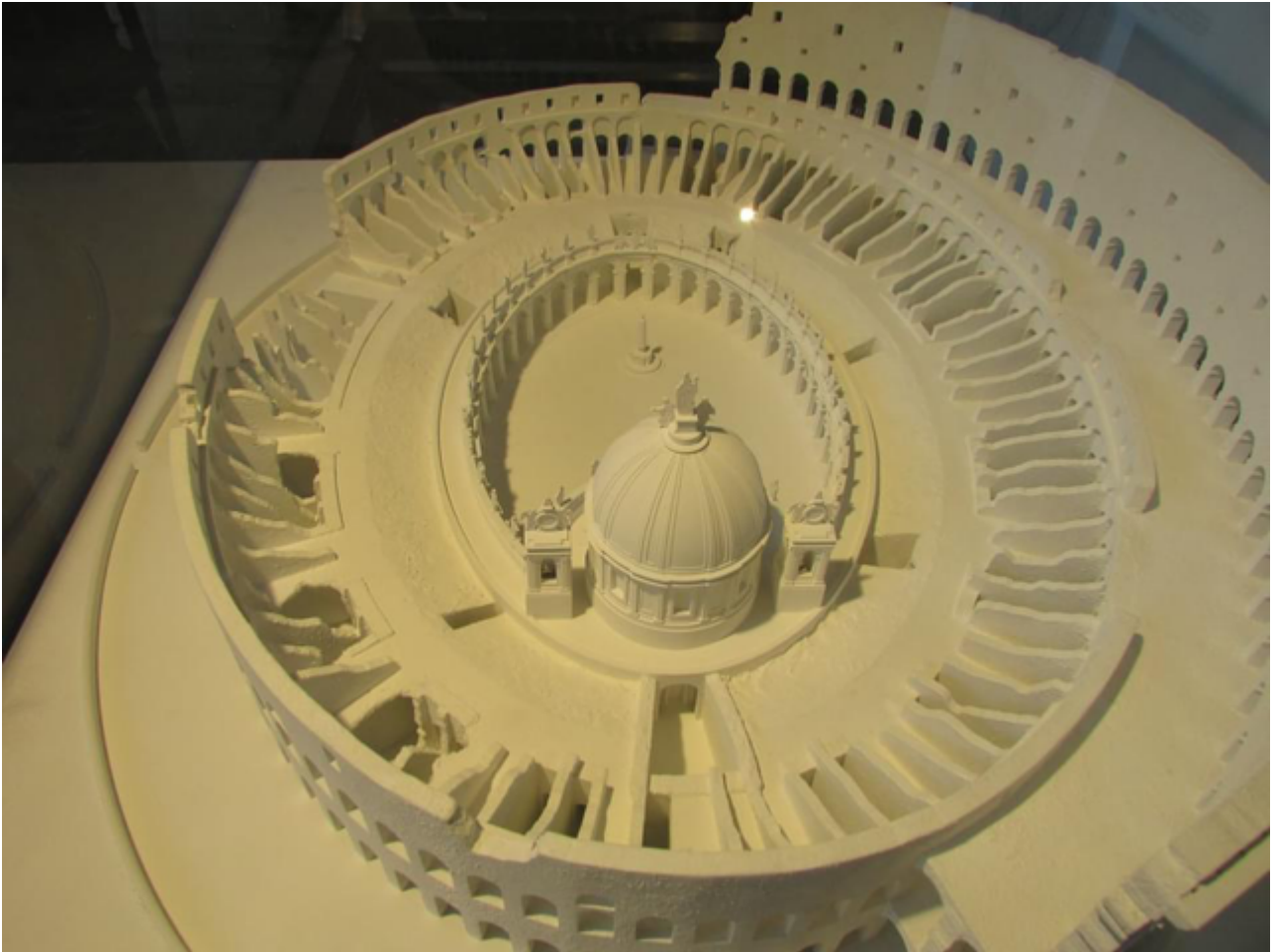
Nếu được ở bên cạnh lúc này , mình muốn cầm lấy tay Ngân và hô khẩu hiệu " *Cò lên Ngân ơi !* "

Đặng Thị Thanh Nhã

MỜI ĐỌC BÀI VIẾT Roma/La Mã -NGUYỄN HOÀNG QUÝ

Hồi nhỏ, vào tiểu học tôi đã làm quen với các con số và phép tính cộng, trừ, nhân, chia. Lên lớp trên, biết thêm các số La Mã. Cái tên “La Mã” ngày ấy không gợi lên một ý nghĩ gì. Cho đến khi học số địa, thấy đô Roma phiên thành La Mã, rồi “địa quốc La Mã,” tôi mới gắn kết những từ, những khái niệm đó với nhau để thành cái biết sau này. Đi Roma/ La Mã, một kinh đô có tuổi đời hơn 28 thế kỷ này, với tôi là một hạnh phúc lớn!.

Hồi nhỏ, mẹ tôi mua sữa “hiệu Con chim” (Nestle) dung tích bằng 2/3 lon sữa đặc sau này. Sau lại mua sữa Mont Blanc hình quả núi có tuyết trắng phủ lên. Đi học, biết đó là núi cao nhất trong dãy núi Alps ở Châu Âu. Trên chuyến bay của hãng hàng không Air Italia từ Thụy Sĩ đi Roma, nhìn qua cửa sổ bên trái máy bay tôi được nhìn thấy tuyết trên đỉnh núi, không phải Mont Blanc nhưng có cảm giác như mình đọc “*Tuyết trên đỉnh Kilimanjaro*”, bản dịch từ cuốn *The Snow of Kilimanjaro* của Ernest Hemingway (dù đây là một tác phẩm nặng tính triết lý).

Khi dạy lịch số cổ đại lớp 10 sau 1975, trong bài “*La Mã cổ đại*” có nói đến Đấu Trường La Mã (*Colosseum*) là nơi thi đấu giữa các võ sĩ giác đấu (với nhau hoặc với thú dữ). Cứ ngỡ là nơi này cũng chỉ là một sân khu lộ thiên bình thường. Đến thăm mới thấy đây là một công trình xây dựng vô cùng to lớn được đưa vào sử dụng từ năm 80 sau CN này có sức chứa lên đến 60.000 người. Colosseum có hai vòng tường. tường ngoài cao tương đương một ngôi nhà 15 tầng (48m), dài 189m và rộng 156m. Tiếc là chiến tranh và động đất khiến nơi này chỉ còn là phế tích!. Có tận một chứng kiến những khối đá xây tường, những cây cột đổ sập ở đây người ta mới kinh ngạc về trí tuệ (trong việc thiết kế) và sức người (trong việc xây dựng) ở một thời đại chưa biết gì đến máy móc.

Tôi đã nhiều lần xếp hàng nhưng chưa bao giờ trong đời như lần xếp hàng đến thăm Cung điện Tòa Thánh Vatican vừa rồi. Mặc dù đã được nghe nói đến và được con gái, con rể báo trước vì cháu đã từng đi nhưng vẫn không thể nào tưởng tượng nổi: “Có thể

phải chờ lâu vì xếp hàng cả cây s". Trên con đường dẫn tới bờ thành Vatican, từ lúc 9h30AM khi tôi đến đã có đến 3 hàng sát nhau trên lề và một hàng trên lòng đường theo kiểu zig zag dài chừng 300m/hàng. Hết đoạn này là đến lề đường bên ngoài bờ thành hơn 1200m nữa. Tính tròn số phải xếp hàng đi bộ gần 2.5km mới đến cổng thành! Lạ một điếu là đi xa là th, chờ đợi là th nhưng không hiểu sao không thấy bức bối mà lòng vẫn cứ hân hoan, vui v!

Vatican có 3 nơi để du khách chiêm ngưỡng: Bảo tàng Vatican bao gồm cả Nhà nguyện Sistina (Capella Sistina), Khu vườn Vatican (Giardini del Vaticano) và Vương Cung Thánh Đường Thánh Phê rô (Basilica S. Pietro). Bảo tàng trưng bày hiện vật cả đại Ai Cập và Cận Đông, Bình cả Etruscan, Hy Lạp La Mã cả đại, Cả vật Ki Tô giáo, Nghệ thuật thế kỷ 12-18, thế kỷ 19-21 . . . Chừng như du khách dành nhiều thời gian nhất cho Nhà nguyện Sistina là nơi trưng bày các bích họa cả Michelangelo mà nổi tiếng nhất là bức "Ngày Phán xét cuối cùng" và đây cũng là nơi khách đông đảo nhất, nhìn ngắm lâu nhất. Để giữ sự trang nghiêm nơi tôn kính này, có biển báo bên ngoài và khách luôn được nhắc giữ im lặng, không được chụp hình nhưng đều không tránh khỏi. Tôi tôn trọng yêu cầu này nên chỉ lấy hình trên net để minh họa.

Phải ra ngoài rồi trở lại gần điểm xuất phát lúc sáng khách mới được vào Vương Cung Thánh Đường Thánh Phê Rô. Lại cũng xếp hàng rặng rặng, chờ lâu dưới ánh nắng gay gắt cả buổi chiều khách mới qua kiểm tra an ninh để vào được Thánh Đường. Có rất nhiều nơi để chiêm ngưỡng trong đó có mộ phần cả Đức Thánh Cha Jean Paul II.

Không thể nào diễn đạt hết lòng kính ngưỡng cả mình trước những gì được nhìn thấy nhưng lòng vẫn thắm cả mong cho thế giới bình an và dân mình thoát khỏi hiểm họa một nước đang cận kề.

Ra v, nghe tiếng chuông từ Thánh Đường để hồi trước giờ lễ, nhìn mấy chú bé cả rả lông trên trụ đèn hai bên quầng

trường, không hiểu sao nghe lòng mình bình an và thanh thản
đến lạ! 01/10/2019 – *Nguyễn Hoàng Quý*

PHỤ BÊN: NỘI TÔI

**BÀI VIẾT “NỘI TÔI” CỦA ÁI NỮ CỤ NHÀ VĂN NGUYỄN HOÀNG QUÝ –
VTVLXIN CHÚC MỪNG VÀ MONG CÂY BÚT TRƯỞNG NÀY HÃY NẪI BƯỚC PHỤ
THÂN ĐỂ BẢO TỒN VIỆT NGỮ VÀ VĂN HÓA VIỆT NAM**

Ảnh minh họa

NỘI TÔI

Nguyễn Hoàng Thọ Nguyên

“Con đi góc biển, chân trời/ Trong tim không cạn những lời Nội ru” (*)

Lần này về thăm, Nội chỉ cười tiễn tôi đi mà không còn dặn tôi ra ngõ. Nội ơi! Năm nay Nội tròn 100, cái tuổi ao ước của một

đời người, chúng phải mọi người vẫn hằng chúc nhau bách niên giai lão đó ư?

Với tất cả con cháu trong gia đình, Nội là tấm gương của một mẫu người cực kỳ sạch sẽ, vừa phải và sòng sáo trong từng lời ăn tiếng nói, luôn nhìn thấu đáo và nhiều mặt của mọi vấn đề.

Sinh ra và lớn lên rồi làm dâu đũa trong những gia đình khá giả (có thể nói là giàu có) của thời bấy giờ, đi đâu cũng được vồng rước kiệu đưa. Từ nhà chúng về thăm cha mẹ ít ngày, chú cún cũng được cho theo, để thầy thuở này Nội được chiêm ngưỡng ra sao, vậy mà tất cả những cách đối nhân xử thế của Nội ở đời rất chừng mực vừa phải, chứ không phải như những cậu em cô chiêu thường gặp trong phim xưa.

Tôi vẫn thường tự ngẫm với chính mình, được đọc bao nhiêu là sách hay, rồi “chicken soup”, rồi được tham dự bao nhiêu là khóa huấn luyện về các kỹ năng mềm, vậy mà không biết mình được bao nhiêu phần của Nội.

Từ bé, và đến tận bây giờ, tôi đã và vẫn học ở Nội rất nhiều, có thể chỉ gián tiếp thôi qua những câu chuyện Bà kể về Nội, hay những lời nhắc nhở thường xuyên của Nội “*Kín bít thế như tấm thiên lý*” khi thầy mọi người cứ cuống cuống đi kiếm đồ nợ vật kia, không biết đang được cất giữ ở đâu. Nội cũng rất kỹ càng trong ăn uống, thường xuyên nhắc nhở bọn tôi “*Ăn vô thì dè mà lẹy ra thì khó*”. Cái thời ăn hàng của chị Trang (chị họ) và tôi, cốc xanh thì còn được Nội hoan nghênh vì tính giòn, chứ mít thì tôi đa là “*3 múi thôi con*”.

Dù chỉ về thăm Nội mỗi dịp hè, nhưng những tình cảm gần bó về quê Nội vẫn thấm đẫm tim tôi. Thuở những năm 198x, chưa có điện thoại nhưng mỗi lần gia đình tôi đi xa về lại nhà Nội là cả đại gia đình, nhà bác C, bác Hai, cô Ba, cô Năm và tất cả các anh chị đều nhón nhau ghé Nội để thăm gia đình tôi. Đêm trước ngày chúng tôi đi lại, còn bịn rịn hơn và cả đại gia đình lại ghé lại chào tạm biệt không sót một ai. Tôi nghe kể lại năm tôi lên 3, cô Ba còn đạp xe đạp chạy theo xe đồ dưới

trời mưa bay bay tiêng tôi đi vì thương quá.

Năm tháng dờn trôi, học thi, ra trường, đi làm, lấy chồng, học lên nữa rồi sinh con, những lần về thăm quê Nội của tôi cũng thừa dờn.

Và Mẹ, luôn nhẹ nhàng nhắc nhở chị em tôi “*Con coi gìn giữ, hâm nóng tình gia tộc*”. Có lẽ, tình gia tộc dù thanh thoắng vì vài lý do cũng làm tôi cũng nhức đầu đôi chút, nhưng quan trọng hơn, nó đã lớn cùng tôi, nuôi dưỡng tôi, cho tôi một miền quê nồng ấm tình họ hàng để quay về và nạp lại năng lượng cho một hành trình dài phía trước.

Nơi tôi đang sống, tất cả những người tiếp xúc với tôi lớn đầu đầu bảo tôi là người Hongkong, Singaporean hay Malaysian, nhưng tôi vẫn phải đính chính rằng mình là người Việt. Vì sao ư, vì đó là nơi Nội tôi đã sinh ra Bố tôi, rồi Bố Mẹ sinh ra tôi. Vì sao ư, vì đơn giản tôi yêu Nội và đại gia đình mình. Vì tên tôi là một nhánh trong cái cây phả hệ lớn ấy, chôn tằm tại Việt Nam mà thôi, chứ không biết kỳ một nơi nào khác trên thế giới rộng lớn này.

Đà Nẵng BKK 7-19/7/2013 Nguyễn Hoàng Thọ Nguyễn

(*)*Thơ Ngọc Khương*

ĐỌC KÍNH VẠN HOA của Nguyễn Nhật Ánh.

Nguyễn Hoàng Quý

Tôi biết đến nhà văn Nguyễn Nhật Ánh khi các con tôi đang học

Trung học, vào khoảng đầu thập niên 90 thế kỷ trước, nay cũng đã trên 30 năm. Tôi cũng đọc một số câu truyện lời của nhà văn cho độc giả nhỏ tuổi trên báo dưới tên “Anh Bè Cậu”. Ấn tượng ban đầu rất tốt đẹp! Anh, có sự từng trải của người anh, có sự nghiêm túc của người thầy và có sự dí dỏm của một người bạn lớn. Tiếc là những năm đó, tôi không có điều kiện và thì giờ để đọc anh dù con tôi mua vở “Bàn có 5 chữ ngòi”, “Bè cậu không đưa thư”. Tôi chỉ đọc “Cho xin một vé vở tuổi thơ” và sau này, đọc “Tôi thầy hoa vàng trên cỏ xanh” sau khi coi phim cùng tựa đề và rất thích phim này.

Trước 1975, sách báo và truyện dành cho tuổi thơ không ít. Đó là “Tuổi Hoa”, nơi ươm mầm cho nhiều tài năng trẻ, là “Tuổi Ngọc” với những truyện ngắn của các cây bút thời danh, với những bức tranh minh họa của những họa sĩ nổi tiếng mà lòng yêu trẻ con và tuổi mới lớn như một thứ nhiệt huyết luôn cháy trong người họ. Ngày ấy có nhà văn Nhật Tân với “Chim hót trong lồng”, “Tay ngọc”, có Duyên Anh với “Thằng Vũ”, “Thằng Côn”, “Con Thúy”, “Bên lừa”, “Đại dương trong lòng con ốc nhồi”. . ., những tiểu thuyết luôn làm mình mê mẩn, luôn làm mình xao xuyến. Sau nữa, phải kể đến Đinh Tiễn Luyện với “Một loài chim bé nhỏ”, “Anh Chi yêu đau” rồi Nguyễn Thanh Trịnh với “Ví dụ ta yêu nhau”. Bụi thời gian đã phủ một lớp dày trên ký ức vì đã quá xa từ những ngày ấy để rồi tôi không nhớ hết tên các đầu sách đã đọc và nội dung cốt truyện. Chỉ biết rằng, ở “lúa tuổi ô mai”, những người thích đọc, đều mê mẩn những nhân vật của những cây bút nói trên. Riêng tôi, thầy vùng quê Thái Bình của Duyên Anh quá dễ thương và hiền hòa có những đứa trẻ vui đùa hồn nhiên, đá banh làm bằng lá chuối trên ruộng vừa cắt lúa, kể cả dùng sự kiện lịch sử chống ngoại xâm của dân tộc vào trò chơi của chúng. Tôi nhớ ở Đan viện Châu Sơn ở Finom trên đường từ Đơn Dương về Tùng Nghĩa Đà Lạt mà mỗi lần đi xe đò ngang qua, tôi đều nhìn vào để trí tưởng tượng của mình thả thuê đi theo Anh Chi của Đinh Tiễn Luyện. Những nội dung trong tạp chí Tuổi Ngọc ngày ấy cũng luôn là đề tài đàm đạo của nhóm bạn bè chúng tôi mỗi khi gặp nhau, khi thì tranh bìa, khi thì một bài thơ hay truyện ngắn.

Thế vậy mà, sau 1975 dù thường xuyên theo dõi sách báo và tạp chí nhưng tôi vẫn không thấy một tác giả nào viết cho tuổi thơ hoặc nếu có, cũng không đánh động gì lên tâm tư tình cảm của thế hệ trẻ, trừ một người: nhà văn Nguyễn Nhật Ánh với số lượng tác phẩm đồ sộ từ một sức viết – có thể nói là – phi thường và thể loại và đề tài so với thế hệ đàn anh đi trước. Không có sự khen chê ở đây về những tác giả của hai thời kỳ này, nó sẽ không hợp lý vì hoàn cảnh xã hội trên đó những tác phẩm ra đời hoàn toàn khác nhau, tâm tư nhà văn khi cầm bút hoàn toàn khác nhau vì một bên là thời chiến, bên còn lại là thời bình. Điều đó cho phép nhà văn thời bình có thể tung hô trí tuệ, thỏa thích cho nhân vật mình hành động mà không hòng một quả đạn pháo kích của VC dội vào thành phố, một quả TNT nổ trong rạp xiếc hay quả mìn nổ ban đêm khi chiếc xe đồ chơi các nhân vật về quê trong chuyến nghỉ hè.

Có một thời gian dài rảnh rỗi nên khi anh con trai mua về cho các cháu bộ sách 18 quyển Kính Vạn Hoa, tôi cho là cơ hội của mình. Và đọc, say sưa, rồi bị cuốn theo những tình tiết của cốt truyện, những tình cảm của nhân vật nên có ngay xong một quyển. Bộ Kính Vạn Hoa gần 6000 trang sách, số chính xác là 5966 trang là bộ truyện 54 tập. Từ 1995-2002 viết 45 tập và 9 tập viết sau. Chưa có nhà văn nào nhận được nhiều giấy thưởng như Nguyễn Nhật Ánh và chưa có tác giả nào có đến 10 truyện/bộ truyện được chuyển thể thành phim và 2 truyện chuyển thể thành kịch, như anh.

Mỗi một trong 18 tập Kính Vạn Hoa của NXB Kim Đồng tôi đang có đều trung bình 330 trang, ít nhất là tập 11 có 318 trang và nhiều nhất là tập 16 có 374 trang. Điều thú vị là mỗi tập đều có 3 truyện dài, mỗi truyện đều trên dưới 120 trang. Càng thú vị hơn khi ở bìa 4 của mỗi tập đều có in nhận định của những nhà văn, nhà thơ, chức sắc nổi tiếng trong làng văn chương nhận định về Nguyễn Nhật Ánh. Tôi cho rằng, chỉ riêng việc khuôn phép số trang, số từ và 10 chương cho mỗi truyện cũng đã thể hiện tài nghệ của tác giả. Những ai đã từng cầm bút hoặc gõ bàn phím cho việc viết lách chắc sẽ đồng ý với tôi về nhận

định này.

Như bất cứ một nhà văn nào khác, Nguyễn Nhật Ánh xây dựng nhân vật của mình theo hai tuyến: thiện/ác, chính/tà và những nhân vật trung dung như Đào Cúc lục tiên trong Tiếu ngạo giang hồ của Kim Dung. Tính cách của các nhân vật thay hiện nhất quán suốt từ tập đầu đến tập cuối dù theo thời gian, qua mấy năm có khác hơn nhưng vẫn là “Đánh chết cái nết không chữa”. Danh môn chính phái có Quý Ròm, Tiếu Long, Hạnh, vai phụ có các em Thoại và Vững Tàu và Lượm và quê. Bàng môn tà đạo là “Băng tứ quạ” gồm Lâm, Quắc Ân, Quới Lương và Hối Quên. Xếp band này là Lâm với biệt tài làm thơ cà khịa và trào phúng nhanh như chớp. Ngoài ra, còn rất nhiều nhân vật có tính cách đặc biệt như Văn Châu, Quỳnh Như, Quỳnh Dao, hai anh em con nhà nghèo trên bờ kênh Tàu Hố và một số nhân vật nữ sau này trở thành mục tiêu cho những rung động đầu đời của Tân ghê, của Lâm, của Cung và của Hối Quên. . . Tính thuyết phục trong trang văn của Nguyễn Nhật Ánh đến từ việc những sự kiện rất gần gũi với lứa tuổi học trò mà không hề hư cấu hay cường điệu. Nhà thơ Lê Minh Quắc kể (trong Tạp chí Thơ giới mới 169, 1995) rằng, để chuẩn bị cho việc viết Kính vạn hoa, tác giả đã mua đủ sgk từ lớp 1 – 12 và những loại sách liên quan từng môn học, thậm chí khi viết việc nhân vật Quý Ròm làm ảo thuật, anh đã nhờ một kỹ sư hóa học coi lại mức độ chính xác của các phản ứng hóa học. Nhờ vậy, 4 tập đầu của Kính Vạn hoa lập kỷ lục trong xuất bản: 100.000 bản (bìa 4 tập 7).

Các nhân vật của Nguyễn Nhật Ánh, dù chính diện hay phản diện đều rất đời thường với đầy đủ hèn, nộ, ái, ố, tham lam, ích kỷ, điếm đám, nóng vội, mã thượng. . . nhưng dù thế nào thì vào không gian văn chương của Ánh một thời gian đầu là những chú ngựa bất kham được thuần hóa, trở thành người tốt, trở thành đấng thương. Đó là không gian của lớp 8A4, 9A4, 10A9 với nhiệt tình của thầy cô giáo, ban cán sự lớp, sự giúp đỡ lẫn nhau giữa các thành viên không dễ mấy ai tạo dựng được. Không thể không nhắc đến một Hạnh lớp phó học tập được thầy cô và bạn bè coi là cuốn từ điển sống (có thói quen trước khi lên tiếng là

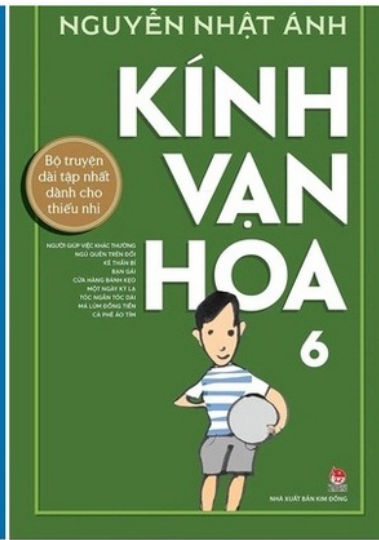
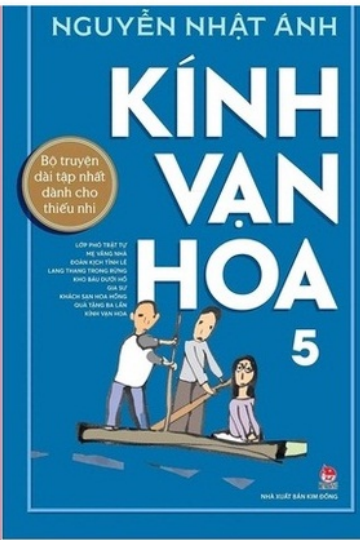
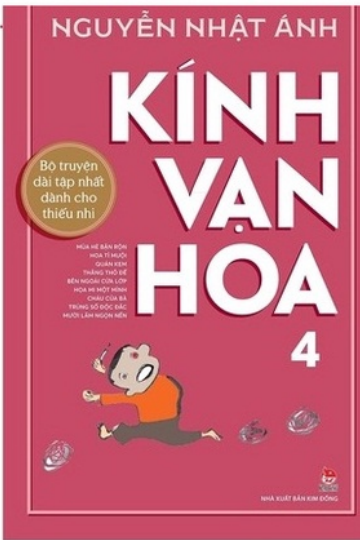
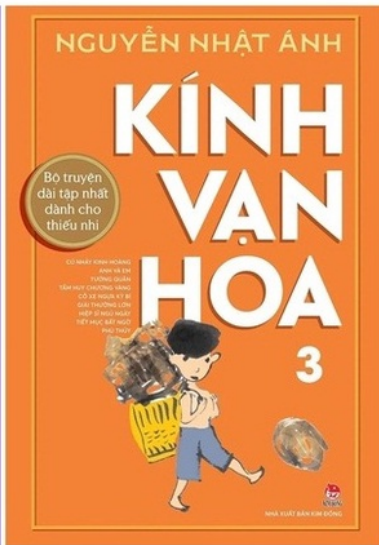
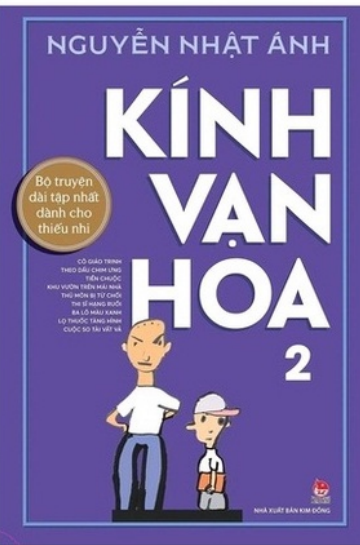
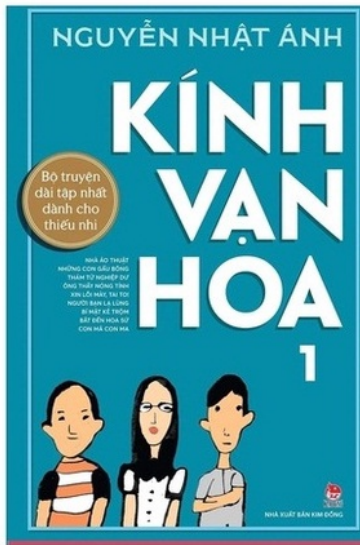
đầy kính cao lên khỏi sừng mũi), không thề không nhắc đến Tiều Long được Quý Ròm gọi là thằng mập nhưng luôn ý thức về những hạn chế của mình và luôn có câu đùa môi “*Ăn miếng bánh, uống miếng nước rồi hãy thương lượng*”. Nhân vật nữ của nhà văn cũng có nhiều em con nhà giàu, gia đình trung lưu trí thức, nết nết nhưng điếu tuyệt vời là họ, đùa không hề “chảnh”, một thói xấu phổ biến trong xã hội. Đó cũng là không gian của những tranh chấp hơn thua khi hai sếp band Quý ròm và Lâm làm thơ diển tả các công thức khoa học tự nhiên hay mẹo nhớ văn phạm tiếng Anh. Tôi cho rằng, nếu chỉ làm giáo viên dạy Văn trong 2 năm học (1983-85) ở trường PTCS Bình Tây, quận 6, không ai có đủ chất liệu cho một bộ sách dài hơi như Kính Vạn Hoa mà phải là một sự quan sát, thâm nhập thực tế, đọc nhiều các sách báo viết về giáo dục và trên hết, lòng yêu trẻ luôn luôn cháy trong tim mới . . . may ra!

Hơn 50 truyện dài trong Kính Vạn hoa có chuyện ma, chuyện phiêu lưu, chuyện đánh nhau kiểu băng đảng giang hồ, chuyện bóng đá và chuyện tình nhưng có lẽ chuyện tình của các cậu bé cô bé lớp 9, lớp 10 được nhà văn diễn đạt rất hợp lý và dễ thương. Đó là thứ tình yêu e ấp, trong sáng, đầy vụng dại, khờ khạo nhưng không thiếu sự hy sinh cho người còn lại, không thiếu những mưu đồ lợi hại rất trẻ con và thành thật. Riêng chuyện bóng đá thì chắc là sở trường của nhà văn nên mỗi khi đề tài này chen vào các câu chuyện thì tính hợp lý rất cao. Hợp lý vì tác giả cho nhân vật mình ca ngợi một danh thủ bóng đá quốc tế, hợp lý còn vì tác giả tường thuật các trận bóng giao hữu trong trường hay trong khu phố, đôi lúc hay hơn cả những nhà tường thuật chuyên nghiệp! Ngoài nội dung học tập chính khóa, chương trình ngoại khóa được tác giả lồng vào các cuộc thi tái hiện sự kiện và nhân vật lịch sử giữa các tổ học tập trong lớp. Tôi cho rằng đây cũng là cách giảng dạy kiến thức lịch sử một cách nhẹ nhàng cho độc giả nhí. Họ chỉ theo dõi các tình tiết say sưa để rồi sự kiện lịch sử, lòng yêu nước len lỏi vào hần một lúc nào đó, nhẹ nhàng.

Viết về Kính Vạn hoa và Nguyễn Nhật Ánh có thể còn nhiều điếu

rất đáng nhưng tôi chỉ ghi lại một số nhận định ban đầu khi đọc xong bộ sách đình đám này. Điều đáng ghi nhận nhất là thầy giáo – nhà văn Nguyễn Nhật Ánh đã dạy những độc giả của mình – qua trang văn của thầy – làm người chân chính, biết yêu thương, biết đóng góp cho tập thể, cho xã hội, biết tự sửa mình để xã hội ngày càng tốt hơn. Sẽ không quá để nói rằng, những trang văn trong Kính Vạn hoa có giá trị vượt xa những lời hiệu triệu trên sách báo, lời dạy trong sách giáo khoa khi lời kêu gọi trong “Thư gửi toàn ngành giáo dục nhân ngày khai giảng năm học”. Mai này, trong sách giáo khoa môn Văn học bậc trung học, tên tuổi nhà văn có thể được đưa vào nhưng đó là chuyện của các nhà nghiên cứu, các cán bộ chuyên môn của bộ Giáo dục. Phần tôi, một độc giả cao tuổi, xin gửi đến người anh em đồng hương lời cảm ơn kèm theo một chút tự hào.

Sài Gòn 03.9.2023

Chú thích: hình 1. nhà văn Nguyễn Nhật Ánh 2. bìa tạp chí
Tuổi Ngọc trước 1975. 3. bìa sách Kính Vạn Hoa